

tarbut@yedtik.co.il

צוות העיתון

ארכיון

לינקים

עמוד הבית

תגובה

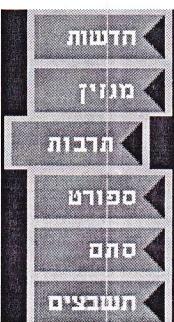

תרבות תל אביב

מתוך "פרשות רצח". ממשיך להטריד הרבה אחרי שיוצאים מהאולם. צילום: גדי דגן

תיאטרון

ענקות לא שמעתי

היצירה החדשנית של קנר עקבת אחרי יום בעירה שבו נרצחים שישה יהודים ביל שארף מהשכנים יתגנד. ולא, אין פה בהכרח אמירה פוליטית

חות קנר. מנוגעת בכוננה מלודרמטית. צילום: מיכאל שטינдель

"פרשות רצח", היצירה החדשנית של רות קנר וקובצת התיאטרון שלה, שעזבת את גבולות ישראל וnochתת בגרמניה של שנת 1938. כמו שנוהג בקבוצה הזאת, גם המקור למחזה הזה ספרותי ומtbody על ספרו התייעדי של מנפרד פרנקה. המחזאה, כמו הספר, עוקב אחרי כרוניקה של יום בעיר קטנה, שבמהלכו רוצחים ברינויים נאיצים ושישה יהודים לעיני השכנים, שבוחרים לשחק ולהעלם עין.

נושא מתאים כMOVIN לתקופת יום השואה, אבל קשה להתחמק מההרגשה שאולי יש פה מסר פוליטי, שאולי קnar מנסה ליצור הקבלה בין ישראל לגרמניה של 1938.

"בעניין זהה אני שמחה לצטט את המתרגמת של הספר, אילנה המרמן, ואני מזדהה איתיה לחילוני", מסבירה קnar. "אי אפשר להשווות את מה שקרה בגרמניה להמה שקרה בישראל. אנחנו לא עושים ולא נשאפת מהה שעששו שם. נקודה."

מה שמרתחש בהציגה זה אוירע מטריד, ואנחנו בוחנים את המנגנון שמאפיין אותו ומקבשים ללמידה אך זה קרה. מונע אותנו הרעיון להגיע לאמתות ועלולים לא להעמיד פנים. لكن אנחנו מkapizesム להקשיב לקהל ולהיות מודעים למתחותם. התיאטרון שלם הוא תיאטרון מודע לעצמו".

האם "פרשות רצח" היא הצגה פוליטית?

"בעניי תיאטרון הוא קודם כל מכשור קהילתי, שנוצר על ידי הקהילה במטרה לברר את השאלות הבוערות של סדר היום. אני חושבת שכלי הציגה היא פוליטית בעצם העובדה שתיאטרון הוא מוסד חברתי. ותיאטרון שלא מודע לזה הוא עוד יותר פוליטי".

התחששה שנוצרת ב"פרשות רצח", כמו ברוב העבודות של קנר, היא של דיון בהשתתפות הקהל. נראה כאילן

הסבטקסט של ההתרחשויות הוא "מה אתם חושבים על זה?", "מה דעתכם?". בכך, אין שום רגע שבו הקהל מתבקש לספק תשיבות על השאלות הקשות שעלו, אבל רקר אמרו חשוב מכך להשתמש בתיאטרון ככל חברתי. היא לא מציגה לקהל אלא יוצרת אותו דיאלוג, הדבר מתרbeta גם בשיטקים ב'ימתיים' חינניים כמו חילוקת קערות דיסאה ליצאים בשורות הראשונות, אך מעל הכל בפתחותם של השחקנים והיזכרת להשתנה מתמדת של הציגה כתזאה מהמפגש עם הקהל.

הציגה של קנר, שפועלת בטעסט הכתוב את חומר הגלם העיקרי שלו. גם "פרשות רצח" ממשיכה לספק תיאטרון סיפור אמנומי, שראהו בטקסט הכתוב את חומר הגלם העיקרי שלו. גם "פרשות רצח" ממשיכה לספק תיאטרון סיפור מרתק, וירטואוז ומורכב, שמעיד לפנות לשכל ולא לרגש.

"אני כנראה מעדיפה ספרים על פני מחזות", מסבירה קנר את המשיכתה שלה לטקסטים ספרותיים. "האמת היא של העבר טקסט ספרותי לבמה זאת צורה, כי הוא באמת לא נועד לה. עם זאת, חשוב לי בדברים שאנו עשוה לעסוק 'בנו', בהוויה הקולקטיבית שלנו כישראלים. והחומר הספרותיים בנושא שנכתבו בארץ הם יותר מעניינים מהמחזות".

air הגעת ל"פרשות רצח"?
לגמרה במרקחה. לא הכרתי את הספר. הוא צד את עיני בספריה, קראתי אותו והוא היה נפלא. חרבף מאד. משהו בו אמר לי שחייב לעשות ממנו הציגה. עצמותה היא בכך שהיא תופס את בני האדם ברגע מסוים שבו מגונני הפעולה הביעיתים שלהם נהים שקוברים. את המגוננים האלה היא חשוב לנו לבירר. הבנתי בדיבעד שהיינו צריכים לקרוא להציגה 'צעקות לא שמעתי', זהה משהו שאחת הדמיות אומרת במאלה. זה בדיקת העניין שבאננו ווסקים".

מה שייכל להקשوت על צופיה מהשרה בתיאטרון של חות קנר הוא ההמנעות המכוננת שלה ממולדורטניות, כמו גם יתרו מודע על קתרזיס. גם במרקחה של "פרשות רצח", אולי אחת הציגות המרשימות ביותר שראיתי שגנעוו במנש השואה, יצאתי בהרגשה של מסkol. התחושה היא של הציגה ללא סיום, ללא שורה תחתונה, כאילו משהו עדיין חסר בה.

קנר עצמה נזכרת בczofה ששאלתה אותה באחת הציגות האם הייצרה כבר הסטיימה או שזאת עדיין "עובדת בתהילך". היא והשחקנים מאומינים שהיעדר הפרקן הרגשי של הצופים בסיום הציגה גורם לה לפולש לח'יהם ולהטריד את מנוכחותם גם הרבה אחריו הייצאה מהאהול. יתכן שהם צודקים.

מרט פרוחומובסקי

כמו חברות בכת

בלוקי וקרק. מתמסרים ומתרגלים. צילום: גדי דגן

קבוצת התיאטרון של קנר מורכבת מחברה של אידיאליים אמיטיים, שמתmarsרים לחולון לתהיליך הייצה. רון בבלוקי וטלי קרק, שניהם מהשחקנים הוותיקים בקבוצה, מעדים שהעבדה עם קנר מזכירה חברות בכת. "העבדה לוקחת את כל הזמן שלך ואת כל האנרגיות שלך", אומר בבלוקי. "אתה מתרגל לצורות עבודה תובעניות וקפדיות מאוד. זה שהוא שאתת מתמכך אליו ואחרך אתה לא יכול בלעדי. אנחנו עובדים כל הזמן והעבדה היא מאוד מאומצת, מזיעים בה המון. לפניהם כל הציגה מתכוונים כמו שעוט לפניו. אבל הציגאה מכך היא הרגשה שהייצירה שיכת לנו, מא ועד ת".

"העבדה בקבוצה היא ממש עבודה", מוסיפה קרק. "עבדדים יומם יומם לאורך חודשים. גם נשאנו הולכים הביתה העבודה לא עוזבת אותנו. אנחנו תמיד באותו זה, חולמים על זה בלייה.

עשימים המון נסיבות. החומרים נבדקים כל הזמן. בתחילת העבודה על הפקה חדשה אנחנו מקבלים מרות טקסט ומתחילה לעשות לו מס' עד שמתLEGALים בו רבדים ועמוקים. אנחנו עובדים על זה ביחיד. זה לא שרוט מביאה רעיון ואנחנו עושים לה אותו. היא מביאה רעיון ואנחנו בודקים אותו ביחיד".